

kvantitative Forskjelligheder. Men der gives ikke to Tilfælde i Verden, der ere aldeles identiske, og, hvis det maa gjælde om enhver Lov, at man, naar man bringer mange forskellige Tilfælde ind under den samme Lovregel, aldrig i det Enkelte rammer det absolut Rette, men at man i enhver Lov er nødsaget til at holde sig til visse Hovedmomenter, hvortil Undtagelser knyttes for specielle Tilfælde, og at dette dog er at foretrække for en reen vilkaarlig Afgjorelse i det Concrete, da gjælder dette allermeest om en Lov som denne.

Derfor maa jeg engang for Alle afvise enhver Bemærkning om, at der kunde gives noget System — hvad enten man tager Regjeringens Forslag eller Folkethingets Forslag, eller hvilket som helst Forslag, noget Medlem maatte fremkomme med — som ikke vilde føre til, at den Gave, man giver, vil komme Nogle tilgode, som ikke behøve den, og at paa den anden Side Nogle ville blive udelukkede, som behøve den — dette er aldeles uundgaaeligt.

Der er i saa Henseende opstillet visse Hovedbetragtninger, som skulde være ledende Grundsatninger, og der er paa den anden Side ikke gaaet saameget ind i Detailen, at Lovens Fuldbyrkelse vilde blive i den Grad besværliggjort, at den vilde blive saa godt som umulig. Dette maa da ogsaa være et Svar til, hvad en æret Landssthingsmand (Lemnich) har anført om enkelte andre Classer, i hvilken Henseende jeg skal gjøre opmærksom paa, at han synes ikke lidt at have overseet, at her tales om Dyrtidstillæg, og ikke om Taffelpenge. Her tales om en Nødvendighed, der er opstaaet af særegne kostbare Conjunctioner, af at supplere enkelte lavere Gager, der ere saa smaa, at det til de absolutte Nødvendigheder nødvendige Supplement ikke vel kan tilveiebringes ved Besparelse i andre Retninger fra Noget, der meer eller mindre maa kunne betragtes som Luxus, hvilket derimod maa forudsættes hos de høiere Lønnede.

Jeg troer altsaa, at vi ganske vist, hvor der er Spørgsmaal om en blot Fordeling imellem Embedsmændene, kunne og bør tage et væsentligt Hensyn til, hvad Regjeringen anseer for ønskeligt, især naar den møder med den Erklæring, at den ved Fuldbyrkelsen af

den foregaaende Lov er kommen til den Erkjendelse, at den paa denne Maade mere vil ramme det Rette. Jeg skal i saa Henseende bringe i Erindring, at ligesom man i Almindelighed anseer det ønskeligt at benytte Erfaringens Vidnesbyrd, er det, navnlig ved denne Slags Love, først ved Fuldbyrkelsen, at man kommer til at erkjende, hvad man kun ansees, hvis kan see ved at nedskrive Loven. Jeg skal tilbagefalde i Thingets Erindring, at det kun er saa Dage siden, at det selv har voteret en Bestatningslov kun for et vist Aaremaal, som man endog imellem 2den og 3die Behandling nedsatte med et Aar, og at denne Betingelse for et kort Aaremaal ingenlunde var begrundet paa den Forudsætning, at efter dette Aaremaals Udløb Nødvendigheden af Staten vilde bortfalde, men derpaa, at man erkjendte, at det først var ved at udføre Loven, at man rigtigt kunde komme til at bedømme Forholdene, og det derfor var ønskeligt strax at forbeholde sig en fuldstændig Revision efter saa Aar med Afbenyttelsen af alle de ved selv Lovens Fuldbyrkelse indvundne Erfaringer. Det er nu ved en saadan Erfaring, indvunden ved Lovens Fuldbyrkelse, at Regjeringen har meent at kunne afhjælpe de Mangler, den har befundet i saa Henseende, uden at behøve at overskride det bevilgede Beløb, ved at udelukke en vis Kategorie og henvise det herved indvundne Beløb til en anden Kategorie, og det er ved at træffe Valget imellem disse, at jeg for mit Vedkommende ikke har den mindste Tvivl om, at der forholdsvis er mange Flere, som kunne undvære Dyrtidstillæg, og langt Færre, for hvem Nægtelsen heraf vil være et virkeligt Affavn, dersom vi udelukke de Uligste, end naar vi udelukke de Gifte, de, der ere Familieforsørgere med en noget høiere Gage i en fremrykket Alder, altsaa efter almindelige Forudsætninger med Familie, der gjør langt større og i ethvert Fald langt uafviseligere Krav, end der kan gøres til Hjælpstjorelse af reent personlige Behov for Mennesket selv. At det skulde være en Præmie for Giftermaal, som en æret Taler (Drejer) har bemærket, forekommer mig virkelig at være en Paastand, som man kun griber til under en stor Mangel paa andre Argumenter. Det